

Рекрутер для сфери ІТ Олександр Козирев: “Я повинен був десь спіткнутися, десь впасти, щоб навчитися відрізнити Добро від Зла, а пряму дорогу – від кривої”

Поки син шість років намагався робити кар’єру в Києві, мама щодня молилася за нього. Тепер вони мешкають на Черкащині у селі неподалік Звенигородки, і вважають, що Бог є тією силою, яка визначає фінансовий успіх.

Ви призначили день і час інтерв’ю так точно! Склалося враження, ніби говоритиму з гендиректором якоїсь корпорації, чий графік роботи розписано, мінімум, на півтора роки.

Річ у тім, що зараз навчаюся у християнській бізнес-школі. У процесі навчання зрозумів, що чітке планування часу просто необхідне. Розписав у календарі свої справи на кожні півгодини. Виявив, що став більше встигати за день. Особливо це важливо зараз, коли так багато подій, пов’язаних із Новорічними святами. До всього треба готуватися, все планувати. Готовий розповісти про свою працю і досвід спілкування з Господом.

У якому віці і як прийшли до Бога?

Зараз мені двадцять вісім. Так чи інакше, але мій шлях до Нього почався в дитинстві.

Народився в Умані 1991-го, там минуло дитинство до самої школи. Батьки ходили в православну церкву, де мене охрестили малим. Вони брали участь у житті православної спільноти,

допомагали при храмі. Мама водила мене із собою до церкви, вистоявала служби, іноді, двічі на день. Перед самою школою ми перебралися в село. Там навчався включно по сьомий клас.

Це були дев'яності роки минулого століття, суцільна руїна, нуль інформації. Мама читала Біблію ще до мого народження, і вважала, що якісь важливі моменти їй відкривав Святий Дух. Наприкінці дев'яностих вона познайомилася із адвентизмом через одного родича. Той заходив у гості, співав пісні, приносив книжки. Мама читала твори Олени Уайт, звіряла їх із Біблією. Почала ходити на адвентистські зібрання, приглядалася до вірян, до служби. На початку нового століття прийняла хрещення.

Коли був у восьмому класі, родина знову переїхала. Цього разу до райцентру Христинівка, Черкаської області. Там я вже ходив разом із мамою до адвентистської церкви. Це тривало до 2008-го року, до закінчення школи.

Потім поїхав до Києва на навчання. Там не помітив, як перестав ходити до церкви, з'явилися компанії, шкідливі звички тощо. Таке життя тривало шість років.

Це тим більш дивно, бо Ви поїхали навчатися до Бучі, в Український гуманітарний інститут. Як збилися на манівці?

Віддаючи мене саме у адвентистський заклад, батьки були певні, що не втраплю у жодну халепу. Але я дуже швидко знайшов друзів, котрі не цуралися веселого студентського життя, мені було з ними добре. Вся компанія мала стосунок до адвентизму – формально або через батьків. Сприймав їх як рідних, значно ближчих, ніж людей адвентистського кола. Знаєте приказку: з ким поведешся, від того й наберешся? Я повівся і набрався: почалося зі слабоалкогольних напоїв і цигарок, а продовжилося гульками. Навчання я не закінчив.

Від самого початку була серйозна проблема. Вступав я на філологічний факультет, не склавши до того ЗНО з української мови. Це був перший рік, коли його ввели, всі почувалися

розгубленими, не знаючи як то все відбувається. Не те, щоб я української зовсім не знав чи не вчив. Досі не зрозумів: чому? Непогано навчався в українській школі, читаю і розумію. Психологічного упередження не маю. Але результат іспиту був катастрофічний.

Можливо, вплинув суржик, яким спілкуються на Черкащині? Від нього виникла плутанина?

Більше схильний вважати, що навчання в УГІ не було моїм шляхом. Не хотів бути філологом. Однокласники та хлопці з паралельних класів, котрі вчилися значно гірше за мене, всі склали ЗНО, а я – ні. Один-єдиний, з усієї паралелі – не впорався. З шістдесяти відповідей, правильних дав лише дві. Раціонального пояснення цьому не маю. Напевне, якби ставив галочки навмання, вийшло би краще.

До Українського гуманітарного інституту мене взяли на умові, що наступного року я цей іспит пройду. За рік я мав скласти ЗНО із української та англійської мов. Тобто, перший рік я навчався “на пташиних правах”. Наступного року з англійської ЗНО пройшов, а з української знов завалив, хоча й старався.

То Вас після провалу відрахували з інституту?

Ні, запропонували іншу спеціальність. Якраз відкрилася нова – менеджер країн біблійних. Я фізично знаходився в Україні, але віддалено навчався в Польщі. Треба було вивчати матеріали і складати заліки. Документи, залікова книжка, все було польською. Я півроку протримався на умовах самостійного навчання, без викладача. Спеціальність не зацікавила, я нею не запалився.

На той момент минуло півтора роки мого студентського життя. Увесь цей час потроху підробляв. Того, що давали з дому, не вистачало. Вантажив ящики з грибами, вирощеними приватними підприємцями. Ходив на платні мітинги. Роздавав агітаційні листівки та рекламні флаєри. Купляв та перепродавав мобільні телефони, планшети, різну техніку. Здружився з торговцями на

радіоринку, купляв у них речі і продавав через майданчик типу olx. Оце останнє тяглося десь років п'ять.

Настав момент у 2010-му, коли батьки зібрали мені кошти для оплати одного кварталу навчання, сказавши, що це їхні останні гроші. Більше не мали і не знали де взяти.

Коли приїхав до Бучі, усвідомив: не має сенсу продовжувати навчання. Не збирався ставати менеджером із туризму, то було абсолютно не моє покликання. Тому в дев'ятнадцять років ухвалив рішення використати ці гроші в якості стартового капіталу: вийняти житло у столиці й піти працювати.

Батьки як поставилися до такого повороту подій?

Зізнався за пару місяців пізніше. Під час навчання ми дуже мало спілкувалися. Вони поставилися із розумінням. Теж вважали, що мені не варто повертатися в провінцію. За роки навчання хапався за кожну можливість, тому моє рішення залишитися в столиці їх не занепокоїло.

Потрапивши з маленького містечка у місто-мільйонник, де лишаєшся сам на сам із проблемами, починаєш швидко дорослішати. Розумієш, що вижити можна лише через зв'язки. Знайомишся із людьми, спілкуєшся, кудись протискаєшся, вивідуєш, пізнаєш. То дуже нелегкий шлях.

Не боялися починати самотійне життя без підтримки?

Я виріс у простій родині, яка постійно боролася за виживання. Коли навчався у початковій школі, ми брали участь у ярмарку. Усі охочі торгували випічкою. Мама навчила мене простого маркетингу: запропонуй покупцям чогось дуже багато і дешево.

Вона працювала кухарем у нашій сільській школі, там ми з нею насмажили пончиків. Мама зробила тісто, яке при смаженні роздувалося, збільшуючись у розмірах. Собівартість мізерна, продавали дешево, але велику кількість. До того ж, ми єдині додумалися торгувати супутнім товаром – напоями. Хоча решта

продавали красиву випічку, вони поставили велику ціну. Після такої їжі завжди хочеться пити. Ми ж продавали свої пончики по п'ять копійок і, за рахунок напоїв, мали багато клієнтів. Завдяки розумінню людських потреб, заробили грошей більше за інших.

То був добрий урок: у дитинстві я навчився як заробляють гроші.

Коли батьки дізналися, що вирішив працювати, вони не сварили, прийняли мій вибір. Розуміли, що не пропаду.

Отож, Ви почали самотійне доросле життя. Як саме?

Все ще продовжував перепродувати мобільні телефони, але не тільки. Влаштувався в мережу ресторанів кухарем-сушистом. Це була моя перша офіційна робота, з трудовою книжкою.

Набирали новачків, навчали різних операцій. Поступово освоїв увесь цикл. За два роки змінив п'ять чи шість ресторанів. Єдиний плюс тої роботи полягав у тому, що ми, працівники, там потроху підхарчувувалися. То було не чесно, але на той час я відійшов від Бога і вже не усвідомлював цього.

За два роки відчув, що деградує. Перспектив розвитку не було. Працюючи добовими змінами, розумів, що здоров'я залишаю на роботі. Зароблене цього ніяк не компенсувало.

Загальний стан можна було назвати одним словом: отупіння. Щодня – ті самі рухи, люди, жарти. Більшість у таких випадках жаліється на життя, але нічого не змінює. Я ж вирішив взяти відповідальність і змінити. Піти.

Від моменту написання заяви і до остаточного звільнення намагався працювати якомога більше, бо робота оплачувалася погодинно. Це було – як останній ривок перед фінішем. І забрало багато здоров'я.

Звільнившись, цілий місяць просто відсипався. Потім написав перше в житті резюме. Розсилав його по фірмах і тривалий час

ходив на співбесіди, намагаючись влаштуватися продавцем техніки. Досвіду не було, я намагався всього навчитися сам, але скрізь хотіли досвідченого працівника. Фактично, всі, кому пропонував свої послуги, просили щось їм продати. Це вибивало з колії; я почувався невпевнено і провалював співбесіди.

Де ж знайшовся вихід?

Мене прийняли в маленьку новостворену рекрутингову агенцію. Офісні умови – спартанські, навіть чайник стояв на підлозі. Я був радий і цьому. Став менеджером із продажу. Моїм обов'язком було шукати клієнтів, котрим колеги підбирали персонал. Там пропрацював трохи більше року, а потім подався до конкурентів.

У новій фірмі умови були вдвічі кращі: зарплата, офісна обстановка тощо. Але за кілька місяців я зрозумів, що бракує розвитку. У попередній фірмі нас навчали: ми проходили тренінги. Я вважав, що це нормально, коли хазяїн вкладається в розвиток працівників.

Сподівався, що у новій фірмі персонал теж навчатимуть, але цього не було. Почав ставити незручні питання керівництву. Їх це збентежило, вони нічого не вкладали в мене, а я як раз цього і хотів. Тому мене звільнили, якраз напередодні нового, 2014-го року.

Не дивно, адже керівництво зрозуміло, що Ви – та людина, яка здатна підняти бунт на кораблі. З іншого боку – не надто велика приємність: втратити роботу напередодні Нового року.

Виявилось, я був правий. Фірма, з якої мене звільнили, незабаром закрилася. Досі маю надію, що то не було їм Божою карою.

Я гадав, що вже добре знаюся на рекрутингу, тому вирішив створити власну агенцію. За півтори роки напрацював значну клієнтську базу; люди мали справу не з керівниками фірм, а зі мною. Мені довіряли, я розумів як працюють підрозділи, з чим що і як взаємодіє. Нащо було працювати “на дядю”? Знайшов двох

партнерів, зняли крихітний офіс і почали бізнес. Насправді, це штатна ситуація, багато хто так робить.

Що було далі?

Почали взимку 2014-го: зняли на Подолі напівпідвальне приміщення, в котрому перед тим сталася пожежа. Сиділи всі троє обличчями до вікна, з якого немилосердно дув вітер. На спини нам світив обігрівач УФО, наш рятівник.

Помалу розкрутили бізнес, у травні зняли новий офіс, теж на Подолі, але кращий, з усіма зручностями. Заробили трохи грошей, найняли іще працівників. Здавалося, все починає налагоджуватися. І тут сталася перша криза.

Уже потім я дізнався, що кожен бізнес проходить кілька стадій розвитку. Перша з них називається: "Хто більше працює?" Це якраз той випадок.

Обидва мої партнери були киянами. Вони, люди забезпечені, сприймали наш стартап як звичайний експеримент: вийде чи ні? Для мене ж, наш бізнес був усім на світі: в разі програшу мав пакувати валізу й забиратися до мами з татком. Таким чином, із самого початку моя мотивація була значно сильнішою, ніж у моїх партнерів. Я трудився з усіх сил, а за деякий час посварився з одним із партнерів, не дійшовши згоди, хто з нас більше працює. Вирішив, що він корчить із себе генерального директора, бо є забезпеченою людиною і не дуже старається. Партнер покинув наш маленький бізнес. Із іншим ми забрали персонал і переїхали в менший офіс. Почалася смуга невдач.

Закономірно, адже 2014-й був дуже важким, розгоралися військові події на Сході.

Це – само собою, але озираючись у минуле, усвідомлюю, що Бог мене дуже-дуже беріг.

Бізнес в Україні просів і завмер: люди не знали чого чекати, клієнтів було мало. Оборудки зривалося, нам не платили.

Підприємці сиділи на валізах і не знали: закриватися чи працювати? Що буде з країною? Словом, час для стартапу був непідходящим; почалися фінансові труднощі.

Можливо, все було б не настільки зле, якби я не відійшов від Бога. Мирська людина не бачить просвітку, не має на кого спертися в кризовій ситуації. Вона орієнтується на людей, на гроші. Якщо цей фундамент добряче хитнувся, дуже легко впасти у депресію. Мирянин не бачить виходу.

Мене охопив відчай. Аби зняти стрес, постійно палив цигарки, випивав, почав робити дурниці. Краще не стало. Довелося відмовитися від офісу. Співробітників перевів на домашню роботу.

Розійшовшись із партнером, мав сплатити борги. Взявши, під розписку, певну суму в доларах, треба було повернути у тричі більше в гривнях, бо курс виріс. Для мене це був страшний удар. Одного разу я дуже напився, накоїв купу дурниць. Морально, як то кажуть, дійшов до краю.

Можете, без подробиць, пояснити – чому?

Якби все то розказати, стало би на ще одне інтерв'ю. Через те, що вживав алкоголь, усе, чого прагнув, що робив протягом цілих шести років, втратив за мить. Буквально, за вечір, лічені години.

Потім сидів один у кімнаті і думав, що мені нічого не лишилося. Подумки перепроживав всі події наново. Усвідомлював: що накоїв, яких дурниць наговорив, до чого все те призвело? У ту мить від мене відвернулися безліч знайомих. Здавалося, життя зруйноване назавжди.

Я не міг навіть напитися, бо розумів, що саме через алкоголь розпустив язика і поведився так ганебно. Виходу не було. Цілковитий крах.

Що зупинило, вберегло від непоправної дурниці?

Як людина, яка вже одного разу пізнала Бога, згадав про Нього саме в такій ситуації. Прийшов у Лівобережний Духовний Центр, в якому бував раніше, навчаючись у Бучі.

Досі із вдячністю згадую чоловіка, який мене там зустрів і дуже добре поставився. Він знайшов відповідні слова, заспокоїв. Стало легше. Згадав дитинство, як ходив у церкву, як мені було там добре.

Лишатися в Києві не було сенсу. Зібрав речі і за останні гроші поїхав додому.

Дякую, що детально розповіли свій шлях до кризового стану. Розкажіть, як із нього вишли, це дуже цінно.

До батьків повернувся в абсолютно смиренному стані: робить зі мною, що хочете. За роки життя в Києві я змінився не лише внутрішньо, а й зовні. Прийшов до адвентистської церкви в Христинівці: в чоботах-берцях, шкіряній куртці-косусі і майці. Коли їхав до Києва, був маленьким худеньким хлопчиком, а повернувся, набравши кілограмів десять, і поголений налісо. Тим не менш, відчув, що Бог мене прийняв таким, який я є.

Якийсь час іще продовжував палити цигарки, слухати певну музику, дивитися фільми, але це вже була стадія внутрішнього навернення до Бога, процес пішов. До того я шість років сподівався лише на людей, а Бог показав, що то помилка. Все, на що я спирався, мене й згубило. Не хотілося повертатися до попереднього кола знайомих і минулого способу життя, все остогидло.

Молилися разом із мамою. Прохали Господа, щоб він вирішив мої фінансові проблеми, вивів із кризи. І диво сталося. На щастя, я мав комп'ютер, інтернет і міг працювати віддалено. Продовжував займатися рекрутингом і несподівано зробив гарну оборудку, за яку мені одразу добре заплатили. Протягом тижня чи двох я віддав борг у три тисячі доларів: на той момент для мене величезна сума. Роздав дрібніші борги і дещо залишилося. Це було тим більш дивовижно, що саме на цю оборудку зовсім не

розраховував. Ось тоді я по-справжньому зрозумів: Бог не залишив мене, Він мені допомагає. Це був кінець 2014-го року.

Як відтоді змінилося Ваше життя?

Якраз на той час батьки, читаючи твори Олени Уайт, вирішили перебратися з Христинівки в сільську місцевість. Ми їздили селами місяців зо два, доки знайшли будинок, який нам цілковито сподобався. Придбавши його, з'ясували, що в цьому селі, в Звенигородському районі, теж є адвентистська спільнота. Я став ходити в місцеву церкву і поступово змінювався.

Господь торкнувся мене: я зрозумів, що треба жертвувати десятину, відмовився від паління та музики, яку слухав раніше. Захотів допомагати в церкві.

Першим моїм добровільним служінням стала велика гойдалка. Будівля церкви стоїть обабіч алеї, якою ходять діти: в школу, магазин. Там навіть присісти не було де. Зібрав братів і ми збудували гойдалку. Коли закінчили, був дуже-дуже задоволений. Роблячи щось для себе, отримуєш задоволення, але не надихаєшся. Змайструвавши гойдалку заради Господа, відчув, що мене просто розпирає від ентузіазму. Почав ставити лавки, впорядковувати територію. Ми з братами викопали невеличке штучне озеро, обсадили його деревами. Тим часом, приходило відчуття, що Бог кличе мене до хрещення.

Як Ви це зрозуміли?

Наш пастор підійшов до мене і сказав, що певного числа в Черкасах заплановане хрещення. Спитав, чи не хочу і я? У мене ніби щось в голові клацнуло, зрозумів, що час настав. Вже не палив, регулярно ходив до церкви, допомагав. Тому поїхав до Черкас і без вагань охрестився. Відтоді я дуже змінився.

Що правда, телевізор не дивився навіть коли відійшов від Бога, не хотілося. У мене його не було. То страшне марнотратство часу, який можна використати якісніше. Дуже рідко можу

подивитися фільм на комп'ютері, але сам обираю інформацію, яку вважаю вартою уваги. Іноді, коли приходжу до родичів, котрі дивляться телевизор, розумію яким сміттям їх "годують" телевізійники.

Із чого тепер складається Ваше життя?

Останні п'ять років мешкаю разом із батьками в невеликому селі у Звенигородському районі на Черкащині. Займаюся служінням: проводжу творчі майстер-класи з дітьми нашої громади. Їжджу до сусіднього містечка Тальне: там теж допомагаю проводити дитячу програму. Беру участь в ремонті та перебудові приміщень нашої церкви. Робимо це разом із братами й сестрами. Бог через мене посилає на все фінанси.

Почалося з гойдалки, на яку Бог дав мені трошки грошей і людей. На той момент для мене це була перевірка: якщо чиню правильно, Він дасть іще. Зараз це розумію, на той момент навіть думки такої не виникло. Поставив гойдалку і побачив, що Бог дає ще. Розширювали діяльність, займалися літературним служінням, ремонтували церкву.

Це дуже важливо, адже ми мешкаємо в маленькому селі, де всі знайомі один із одним. Люди бачать, що у нас відбувається, спостерігають за нашою поведінкою, бачать зростання. Ми, адвентисти, ремонтуємо щось усі разом один день на тиждень. Це викликає у селян позитивні емоції щодо нас. Бог поклав на нашу церкву місію робити навколишнє життя кращим, а тоді через нас став посилати людей, гроші, можливості.

Коли я чую від когось про нестачу грошей, часу чи можливостей, розумію, що бракує тільки бажання. Почини робити те, що Бог хоче, Він пошле усе потрібне. Усі мої проблеми Господь вирішив, а потреби – закрит.

Бог постійно розсуває межі, слід лише наблизитися до Нього. Донедавна був старшим дияконом, а нині мене обрали пресвітером нашої громади. Він вів мене тернистим шляхом, але тепер розумію ціну моєї присутності в Церкві. Якби не довелося

пройти через усі випробування, напевно, був би формальним адвентистом.

Після того, як моє життя перетворилося на ніщо, я втратив усе і дійшов до краю, тоді Бог показав мені ціну примарного щастя, за яким я гнався неправедним шляхом. Якби не це, раніше чи пізніше, обов'язково впав би десь в іншу яму, бо я тягся туди.

Я здогадався, а мама підтвердила, що вона всі шість років щодня молилася за мене. У такі хвилини усвідомлюєш, власну цінність для близьких і для Бога. Я повернувся побитий життям, але із багажем проблем і досвіду. Розумію: окрім мого нинішнього служіння, я повинен надати підтримку таким самим заблудлим і зневіреним людям, яким був сам. Суспільство ставить на цих людях хрест. Навіть у великих адвентистських громадах до них ставляться без розуміння, не усвідомлюють, як тяжко проходити через усе це. Хочу стати для них тією людиною, якою свого часу став для мене той чоловік у Лівобережному Духовному Центрі, який підтримав мене в найстрашнішу мить.

На початку розмови Ви сказали, що навчаєтеся у християнській школі бізнесу. Для чого? Хіба Ви – не досвідчений підприємець?

Я працюю над собою, своїми бізнес-принципами. Прагну поглибити і розширити діяльність. Моя робота – підбирати працівників для сфери ІТ-технологій. Це передова галузь, вона постійно розвивається. Досвід не є синонімом експертності.

Бізнес-школу організовано під егідою Асоціації адвентистів – підприємців. Керує нею Костянтин Сич. Нас зо два десятки студентів і п'ять чи шість викладачів.

Раз на тиждень збираємося в Інтернеті, розглядаємо різні бізнесові штуки. Зокрема, розбираємо стратегії окремих біблійних персонажів, це дуже цікаво й корисно. У світі є багато бізнес-тренерів, але не кожен навчить, як робити бізнес, не порушуючи біблійні принципи.

Озираючись на минуле життя, бачу, що Бог вчив мене через

помилки. Я повинен був десь спіткнутися, десь впасти, щоб відрізнити Добро від Зла, а пряму дорогу – від кривої.

To view the OneDrive folders, you need to have JavaScript enabled in your browser.

[To do so, please follow these instructions.](#)

Loading...

- List view

Size
Date modified
Name

Запитання – Вікторія Березка